

Hova tovább, merre haladjunk?

A jelenlegi gazdasági helyzetben elég nehéz minden iparág helyzete, úgy gondolom és tapasztalom, hogy ebből a mai, keserű ízű tortából az autójavító iparnak, azon belül is a fényezőknak jut a legnagyobb szelet. Hiába mondhatnánk, nem kell olyan mohónak lenni, nem kell a rosszat is megenni. Sajnos ezt a szeletet most nem mi választottuk. Nézzük át, miért is gondolom én ezt és mik azok a tények, amik alátámasztják nézetemet.

Elsőként vizsgáljuk meg az autótulajdonosok körét. Én három részre osztanám őket. Az első csoportban vannak azok a magánautó-tulajdonosok, akiket a válság nem vagy csak kis mértékben érintett, nevezzük őket „szerencséseknak”. Nincs probléma a fizetéssel, rendelkeznek kellő megtakarítással, kellő odafigyeléssel nem jelent számukra nehézséget a mindennapi megélhetés.

A második csoportot azok a bérből és fizetésből, esetleg vegetáló vállalkozásokból éldegélő emberek alkotják, akik még fenn tudják tartani életszínvonalukat. Talán őket nevezzük „megfontolt embereknek”.

A harmadik csoport a „reményekkel élő” csoportja. Akik szerettek volna már egy jobb, újabb, kényelmesebb, kevesebb javítási költséggel bíró gépjárművet. Megélhetésük nehezebb és azt hiszem kijelenthető, az autófenntartás számukra a legutolsó kiadások egyike közt szerepel.

Ha felosztjuk az autótulajdonosok körét, akkor talán megközelítőleg a következő arányokat kapjuk: a „szerencsések” 4%, a „megfontoltak” 30% és a „reményekkel élő” csoportja 55%. A fennmaradó 11%-ot a multik és flottakezelők gépjárművei adják.

Figyelembe kell vennünk azt is, hogy az üzemanyagárak növekedésével talán exponenciálisan csökkent a futott kilométerek száma is.

„Azok a boldog, szép napok ég veled...”

A kevesebb munkához társul egy újabb osztoztényező a jelenlegi biztosítói kárrendezési gyakorlattal. Ahhoz, hogy ezt észrevegyük, elég csak egy kicsit figyelmesebben járni az utcán. Ha történt egy kisebb sérülés és az autó ettől még üzemképes, a biztosító pedig fizet gyorskárban, egyességre, akkor zsebre a pénzt, aztán haladjunk tovább. Csak nézzen szét mindenki reggel munkába menet és számolja meg mennyi

horpadt, karcolt, esztétikailag sérült autót lehet látni az utcán. Ezek pár éve még a javítóknál kötöttek ki a lehető legrövidebb időn belül, vagy legrosszabb esetben a műszaki vizsga időpontjában.

Ha az autó nem járóképes, műszakilag nem vehet részt a forgalomban, akkor szintén gyorskárban intézik biztosítóink a javítást, természetesen az „ügyfél kérésére”, hiszen ezt kérni kell.

Nesze neked fehéredő gazdaság!

Ha a pénz megvan, tegyünk rá bontott elemeket, mindegy milyen színű, nem számít, a fényezőknak nem kell munka. Nézzék meg tisztelt olvasóink hány kis- és középkategóriájú autót közlekedik a szivárvány minden színében az utakon!

Tehát ezeknek a munkáknak is legalább 80%-át elvesztették azok a vállalkozások, amelyek autófényezéssel foglalkoznak.

A javítások fennmaradó 20%-a javítóhoz kerül, a finanszírozási kötelezettséggel együtt, amelyet a vállalkozó nyer meg. Az ügyfelek minden esetben természetesen veszik, hogy a cascós biztosítás esetén az önerőt engedje el a javító vállalkozás, kgfb esetén pedig meg kell oldani hogy beleférjen a plusz javítások költsége is a számlába. „Mert tudja főnök, azért hoztam magához javítani, mert azt mondták, maga bevállalja. Ha nem, viszem máshova.”

Sajnos meg kell oldani, pedig sok esetben a hálából elvégzett javítások elveszik a hivatalos javítás hasznát.

És e mellé még jön a biztosítók finanszírozása is. Jól tudjuk a még prosperáló, fényezéssel is foglalkozó vállalkozások megtakarításuk jelentős vagy teljes részét felélték már. Egy nagyobb javítás anyagszükségletének meghitelezését kénytelenek áthárítani az anyagbeszállító vállalkozásokra, alkatrész-kereskedőkre, fényezőanyag-beszállító vállalkozásokra.

A biztosítók nehezen fizetnek, nem ritka a 90–120 napos fizetés, sok esetben a számlaérték megrövidítése után.

Egyébként ez egy érdekes eset, ezen érdemes elgondolkodni. A javító kiállít egy általános forgalmi adóval ellátott számlát mondjuk bruttó 600 ezer Ft értékben. Ennek áfatartalma 127 559 Ft. A biztosító a számla benyújtása után önkényesen levonja a számla 10–20%-át, néha jogosan. A példánál maradva, ha levonja a számla-

érték 15%-át, esetünkben bruttó 90 000 Ft-ot, majd ezt követően késedelmesen kiutal 510 000 Ft-ot. És itt megérkezett a következő profitot csökkentő tényező. A számlát kibocsátó javítóvállalkozás befizeti az állam részére a 127 559 Ft-ot, amelyet elvileg meg kell hogy kapjon, de e helyett csak 19 133 forinttal kevesebb áfatartalmú összeget kap, hiszen a biztosító csak 510 000 Ft-ot utalt.

Ezt az összeget, mármint a 19 133 Ft-ot csak a nyereségből lehet finanszírozni. Mondhatnánk, nem nagy érték, de ha összeadjuk azt, hogy ez mekkora összeget takar egy év alatt, úgy gondolom, mindenkinek leesne az álla.

Az államot nem érdekli a dolog, megkapta ami neki jár, a javító megoldja a dolgot, mert élni akar, a biztosító meg röhög a markába. Nem tudom, a biztosítóknak van-e áfafizetési kötelezettségük, de ha igen, akkor ezzel a húzással országos szinten szép kis összeget takarítanak meg. Minden elismerésem, jól csinálják...

Szóval visszatérve eredeti gondolatunkhoz, egyre kevesebb munkából egyre kevesebb profittal kell fenntartani egy régen több családot fenntartó és eltartó vállalkozást. Sok az olyan munkahely, ahol régebben 3-4 fényezőszakember dolgozott, ma már csak egy fő dolgozik és sokszor még az is sok. Elindult az elvándorlás a szakmából nyugatra és keletre egyaránt. Csak a szűk ismeretségi körömből 5 fő ment dolgozni Németországba vagy Ausztriába.

A 1503 számú Fényező-mázoló szakmunkásképzésre jelentkezők száma egyre kevesebb, lassan elmondható, ha így folytatjuk tovább és nem lesz munka a műhelyekben és nem lesz presztízse a szakmánknak, akkor nem sok idő kell ahhoz, hogy ez a szakma is eltűnik a feledés homályában. Sok helyen már így is karosszerialakatos szakmunkások festenek fényező hiányában.

Akarjuk ezt?

Ez a szakma tele van szépséggel, és ami a legszebb, nem egy legóyszerű, betanított munkást igénylő feladat.

Ha igényesen és jól akarjuk művelni, akkor itt bizony gondolkodni is kell. Szóval a kérdés: Hova tovább, merre haladjunk?

MARTIN SÁNDOR
WWW.FENYESRE.HU